

Arrest

nr. 285 698 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOTTIN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 28 november 2021 ten aanzien van verzoeker, die sedert jaren regelmatig in België opduikt en die het voorwerp uitmaakt van tientallen politionele tussenkomsten, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 27 april 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 27 april 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 26.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer. die verklaart te heten:

naam [B.L.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen; tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7. alinea 1:

☐ *1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te. zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV BR.12.LL.041208/2022 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.

Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal en gewone diefstal:

*BR.12.LL.035564/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BR.12.LL.026602/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BR. 12.LL.019618/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BR.12.LL.126341/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BR.12.LL.T23110/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BR.12.LL-117493/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BR.18.LL.028077/2020 PZ Brussel Hoofdstad Elsene
BG.17.L3.000672/2020 PZ Damme/Knokke Heist
BG.17.L3.000673/2020 PZ Damme/Knokke Heist
BG.12.L6.018735/2019 PZ Oostende*

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd bovendien op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV BR. 12.LL.041208/2022 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.

Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal en gewone diefstal:

BR.12.LL.035564/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.026602/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.019618/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.126341/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.123110/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.117493/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.18.LL.028077/2020 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BG.17.L3.000672/2020 PZ Damme/Knokke Heist

BG.17.L3.000673/2020 PZ Damme/Knokke Heist

BG.12.L6.018735/2019 PZ Oostende

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.12.2019 dat hem betekend werd op dezelfde dag. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek o[m] internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11, jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 6 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd bovendien op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV BR.12.LL.041208/2022 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.

Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal en gewone diefstal:

BR.12.LL.035564/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.026602/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.019618/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.126341/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.123110/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.117493/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.18.LL.028077/2020 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BG.17.L3.000672/2020 PZ Damme/Knokke Heist

BG.17.L3.000673/2020 PZ Damme/Knokke Heist

BG.12.L6.018735/2019 PZ Oostende

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.12.2019 dat hem betekend werd op dezelfde dag. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst "omdat dat zo is, het is politiek."

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn herkomstland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 27 april 2022 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam : [B.L.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Algerije

In voorkomend geval, alias: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.12.2019 dat hem betekend werd op 19.12.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV BR.12.LL.041208/2022 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.

Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal en gewone diefstal:

BR.12.LL.035564/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.026602/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR. 12.LL.019618/2022 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.126341/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.123110/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.12.LL.117493/2021 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BR.18.LL.028077/2020 PZ Brussel Hoofdstad Elsene

BG.17.L3.000672/2020 PZ Damme/Knokke Heist
BG.17.L3.000673/2020 PZ Damme/Knokke Heist
BG.12.L6.018735/2019 PZ Oostende

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker werd op 29 september 2022 gerepatriëerd naar Algerije.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat louter is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

"Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto - ni, d'ailleurs, in abstracto - le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine.

Il n'est pas contesté que des procès-verbaux pour des faits de vol ont été rédigés à son encontre.

Cependant, lors de sa privation de liberté, le requérant a indiqué avoir des problèmes politiques en Algérie.

En outre, lors de sa rencontre avec son conseil, le requérant n'a pas été en mesure de tenir un discours clair et cohérent. Il semble qu'il doive faire face à des problèmes psychologiques et/ou mentaux.

Il a tout de même indiqué être en danger en Algérie et craint un retour dans son pays d'origine.

Il est vrai également que la teneur du dossier administratif est tout à fait différente des déclarations actuelles du requérant, ce qui semble accréditer la thèse de problèmes mentaux.

Le requérant, par l'intermédiaire de son conseil, se réserve le droit de déposer une pièce médicale complémentaire qui démontrerait, le cas échéant, un problème dans son état de santé mental.”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad benadrukt verder dat verzoeker, toen hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door de politiediensten werd gehoord, geen concrete informatie verstrekke omtrent eventuele risico's om in Algerije te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit het administratief verslag van de politie dat aan de Raad werd voorgelegd blijkt dat verzoeker op 26 april 2022 om 17 uur 58 werd ondervraagd en dat hij op de vraag of er elementen waren die zijn terugkeer in de nabije toekomst zouden kunnen verhinderen negatief antwoordde (“non”). Er blijkt ook niet dat hij vervolgens, bij een later gehoor, nog enig echt concreet gegeven aanbracht dat het bestuur ertoe had dienen te brengen om in een bijkomende motivering te voorzien. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Aangezien verzoeker niet aangaf enig medisch probleem te hebben kan evenmin worden geconcludeerd dat bijkomende overwegingen omtrent zijn gezondheidstoestand waren vereist om te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Verzoekers raadsman stelt dat hij twijfels heeft omtrent verzoekers mentale gezondheid. Door te betogen dat verzoeker tijdens een onderhoud met hem niet in staat bleek zich helder en coherent uit te drukken en dat hij regelmatig andere standpunten inneemt, toont hij evenwel niet aan dat zijn cliënt enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat door verweerder onterecht over het hoofd werd gezien. Nu geen ernstige gezondheidsproblematiek wordt aangetoond die verzoeker zou verhinderen om te reizen of waarvoor in Algerije geen adequate behandeling kan worden verkregen, kan niet worden geoordeeld dat de uitvoering van de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat moet worden aangenomen dat hij politieke problemen heeft in Algerije. Hij maakt dit immers geenszins aannemelijk. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker op 17 mei 2022 uitdrukkelijk afstand deed van een verzoek om internationale bescherming dat hij op 6 mei 2022 had ingediend. Een dergelijk optreden laat de Raad enkel toe te oordelen dat verzoeker er zelf niet van overtuigd is dat hij enig probleem, dat aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, zal ondervinden in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ten overvloede moet worden gesteld dat ook niet blijkt dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij zijn grief dat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Deze beslissing is immers reeds uitgevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het recht om te worden gehoord. Hij houdt tevens voor dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3. § 3, ou 61/4. § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°. à condition qu'il ne représente pas [une menace] pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11. § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.3.

Dans le cas présent. L'Office des Etrangers inflige une interdiction d'entrée de 3 ans dans la mesure où le requérant aurait été pris en flagrant délit de vol dans un magasin, ce qui est contesté par le requérant.

En tout état de cause, l'Office des Etrangers n'explique pas les raisons pour lesquelles le requérant par son comportement, peut compromettre l'ordre public.

A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il peut compromettre l'ordre public.

L'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des Etats membres.

Il apparaît «qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger ».

3.4.

En l'occurrence, la partie défenderesse ne peut se fonder sur le seul fait qu'il aurait volé dans un magasin pour affirmer qu'il peut compromettre l'ordre public.

En conséquence, l'acte attaqué étant illégal, doit être annulé.”

4.2.2.1. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker een inreisverbod op te leggen op basis van de vaststelling dat te zijnen aanzien een verwijderingsmaatregel werd genomen waarbij hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat hij geen gevolg gaf aan een vroegere verwijderingsmaatregel. Verweerder heeft verder toegelicht waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft hierbij toegelicht dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal, dat er te zijnen laste reeds meerdere processen-verbaal werden opgemaakt wegens winkeldiefstal en gewone diefstal en dat, gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact ervan, kan worden besloten dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft ook toegelicht dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en ook aangaf geen medische problemen te hebben. Hij heeft tevens gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing niet verenigbaar zou zijn met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verweerder heeft gemotiveerd dat hij, gelet op de elementen die verzoekers situatie kenmerken, het belang van de immigratiecontrole en de vereiste om de openbare orde te handhaven, een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel acht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door aan te geven dat hij bepaalde gegevens waarop de bestreden beslissing is gesteund betwist, toont verzoeker niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.2. In artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 is vastgelegd wat wordt bedoeld met “bestuurs-handeling”, “bestuur” en “bestuurde” in het raam van deze wet en uit het betoog van verzoeker kan niet worden afgeleid dat deze bepaling werd geschonden.

4.2.2.3. Er moet verder worden aangegeven dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien de betrokken vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het staat niet ter discussie dat op 27 april 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat hem daarbij geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Het is ook niet betwist dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een hem eerder reeds ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Aan de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te kunnen nemen is derhalve voldaan.

De Raad dient ook aan te geven dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is louter beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt, maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. De enige vereiste, behalve dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, bestaat erin dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking moeten worden genomen.

Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert immers dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal en dat hij het voorwerp uitmaakt van verscheidene eerdere processen-verbaal wegens winkeldiefstal en gewone diefstal. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, benadrukt dat verzoeker meermaals strafbare feiten pleegde en dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Hij heeft gewezen op het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole en aan de nood tot het handhaven van de openbare orde. Hij heeft tevens geduïd dat verzoeker aangaf geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en dat er geen gezondheidsproblemen werden meegedeeld en hiermee toegelicht dat er geen elementen waren die er hem konden toe brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Deze uiteenzetting, die niet kennelijk onredelijk is, laat zonder meer toe te begrijpen waarom verweerder meende dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is.

Voorts moet worden beklemtoond dat de in casu bestreden beslissing niet werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, doch wel op grond van het feit dat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat hij geen gevolg gaf aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Zoals reeds gesteld wordt het gevaar voor de openbare orde dat, volgens verweerder, van verzoeker uitgaat enkel weerhouden als een van de *“specifieke omstandigheden”*, in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, kan uit de door hem geciteerde rechtspraak niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod enkel dienstig naar strafbare handelingen kan verwijzen indien deze toelaten *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* vast te stellen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het motief dat hij op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal te betwisten en betoogt tevens dat een dergelijk feit hoe dan ook niet toelaat te besluiten dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij laat evenwel de vaststelling dat er in zijn hoofd reeds meerdere processen-verbaal wegens winkeldiefstal en gewone diefstal werden opgemaakt ongemoeid en toont ook niet aan waarom uit deze processen-verbaal en het feit dat hij dus herhaaldelijk met de politiediensten in contact kwam niet genoegzaam zou kunnen worden afgeleid dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Daarenboven blijkt uit het politieverlag van 26 april 2022 en de code “12” in het opgestelde proces-verbaal duidelijk dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat het oordeel van verweerder kennelijk onredelijk is of is gesteund op een incorrecte feitenvinding.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad, mede gelet op voorgaande vaststellingen, daarnaast niet toe te besluiten dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

4.2.2.5. Alvorens de tweede bestreden beslissing werd genomen werd verzoeker, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, gehoord. Bijgevolg kan geen schending van het recht om te worden gehoord worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK